

Első szerelem

Egy hosszú ágdarabbal próbálta kiszedni a rákot az esővízes hordóból. A rák elkapta az ollójával az ágat, de amikor emelni kezdte, a víz színénél azonnal visszalocsant. Kézzelem nem merte megfogni.

Egy hete fogták a patakban. Attila azt mondta, agyon kell verni, a ráknak mérges a csipése és káros állat, olvasta egy könyvben, de Lali megsajnálta. Kis rák volt, ő ennél már sokkal nagyobbakat is talált, de akkor nem voltak itt a többiek. Hirtelen kitalálta, hogy inkább tegyék be az esővízes hordóba, és ha megnő, főzzenek belőle levest. Ő meg egy olyan könyvet olvasott, ami-ben az volt, hogy a ráklevesnek kitűnő íze van. A többiek lelkesen beleegyeztek, csak Attila szívóskodott egy darabig, de Lali erősebb volt nála: így került a rákocská az esővízes hordóba.

A zavaros, szűnyoglárvás vízben elszintelenedett, oszló májdarabkák ka-varogtak. A rák nem evett semmit és el fog pusztulni. Vissza akarta tenni a patakba, de nem tudta kihalászni az ágdarabbal.

Bement a kert végében levő sufni-ba. Egy darab drótot keresett, hogy hurkot szereljen a bot végére. Az egyik tetőléc mögül egy összetöredezett cigarettát szedett elő és meggyújtotta. Nem szívta a füstöt mellre, csak meg-forgatta a szájában, és hogy édesanyja meg ne érezze a szagát, a spaletták zöld lécei között kifújta a szabadba.

Anyja hangját hallotta. Szokása szerint hangosan beszélt valakivel és jó néhány-szor a nevét említette. Gyorsan elnyomta a csikket a pergető oldalán és előbújt a sufni-ból. Az édesanyja Ildivel beszélt, és amikor a lány meglátta őt, gyorsan elköszönt és Lalihoz futott. Vékony, hosszú kamaszlány-lábaival átugrált a hagyma- és uborkaágyasok között, lustán rebbentek fel előtte a tyúk-ok. Izmos kis barna testén feleslegesnek tűnt a fürdőruha felső része.

— Szervusz — mondta felnőtt-szigorú arccal —, beszél-nem kell veled. Be lehet oda menni?

Fontoskodva körül-nézett a sufni-ban. — Igen — állapította meg —, ez jó hely. Fontos dolgot akarok neked mondani. Mint barát a barát-nak. Úljunk le.

— Lali, én többé nem megyek haza. Hozzád jöttem, mert te vagy az egyetlen és a legjobb barátom. — Elégedetten látta a fiú arcán a megdöb-benést és szipogni kezdett. — Megütött az a vadállat. — Hogy hangjában nem volt egy szikra gyűlölet sem, csak tehetetlen kiszolgáltatottság, még megren-dítőbbé tette a szipogást.

Lali már jó néhány-szor látta a vadállatot. Látta elsuhanni az aranyszínű Opel-jében, amikor csíkos kempingnadrágban, atlétatrikóban, vastag talpú gumipapucsban bók-lászott Ildiék háza körül. Mindig is neveltségesnek érezte a kurta lábú, kissé már pocakosodó ember céltalannak látszó, idegenszerű klaf-fogását a másokon még sose látott gumipapucsban; a derékban megnyúlt, le-lecsúszkáló, a szívárvány színeiben pompázó rövidnadrágban, beesett mellén hurkákba sodródó daliás atlétatrikóban, amely alól ráadásul átütöttek a gön-dörödő szőrszálak, a mindig pecsényevörösre égett, hámló vállaival. Az különö-sen neveltséges volt, hogy fekete keretes, sokdioptriás szemüvege mögött, ha felpillantott, olyan nagynak és csodálkozónak látszottak a szemei, mint a makimajmoké; vagy az, hogy széles, fémszíjas karóráját akkor sem vetette le, amikor a zöldre festett bádoghordó alatt zuhanyozott.

Neveltséges volt, de Lali nem tudott nevetni rajta. Hallotta, hogy valami nagy ember a televízióban — bár a képernyőn sohase látta —, talán ezért.

Azt már régen megtudta, hogy élnek emberek, akik mások, mint ők, mint a szülei, rokonaik, mint mindazok, akiket eddig ismert. Másképpen beszélnek, élnek, különös dolgokkal foglalkoznak; mások, néha ostobák a vágyaik. Ez a másság már a felismerés pillanatában vonzotta és taszította egyszerre, hevesen kívánta és félt tőle. Többnek, magasabbrendűnek sejtette, de ösztönösen undorodott is, mint a tisztátalan dolgoktól. Úgy érezte, hogy ezeket a másnak tudott embereket is valami ahhoz hasonló, fátyolszerű, megfoghatatlan titokköd borítja be, mint ami a fiatal, testüket kihívóan viselő nők körül libeg. Fátyolszerű köd, mely a lényegyet nem takarja el, csak — éppen fel-fellibbenésével zavarba ejt, sunyítani kényszeríti a szemhéjakat, nyirkossá teszi a tenyeret, megkalapáltatja a szívet, s mely olyan örültségeket sugall, hogy minden másnak csak ő adhat értelmet, az emberi ésszel fel nem fogható, csak a bőrünkön, hajszálainkon, érverésünkön át megsejthető titkok érzékelése lehet még az életnek is egyetlen értelmes célja.

A vadállat túlságosan más, túlságosan idegen volt ahhoz, hogy ki merte volna nevetni. Idegenségét hol bámész tisztelettel, hol időnként fel-fellobbanó, érthetetlen ellenszenvvel tudta csak figyelni. Ildi történetei nem csökkentették ezt az idegenségérzést, hanem az ellenszenvet növelték gyűlöletté. A gyűlölet is új érzés volt, nem tapasztalta eddig sem magában, sem a környezetében, de helyénvalónak érezte: ha a másság csak gyanakvás, kicsapongás, megalázkodás és megaláztatás, önkínzás és mások szenvedésének okozója, akkor a tiszta lelkű embereknek gyűlölniük kell.

Ildi a kissé koszos kezefejevel kecsesen megtörölte a szemét, mintha vigyáznia kellene, el ne mázolja a festéket, és egyik arcát a fiú elé tartotta.

— Itt ütött meg az a vadállat.

Lali gondosan megvizsgálta a lány arcát, egyik ujjával hozzá is ért. Mintha villany szaladt volna át a kezén.

— Kiélesítem a finn törömet és megölöm.

— Jó. De utána se megyek vissza az anyámhoz. Most persze vígan van azzal a vadállattal, csak hadd tudja meg, mi is az az egyedüllét.

— Itt fogunk lakni a sufniiban! Biztosan megengedik édesanyámék, biztosan...

— Nem, nem akarok együtt élni idegenekkel. Nekem ebből elegendem volt, én ezt nem bírom tovább. Építünk magunknak egy lombosátrat, és abban fogunk lakni. Az csak természetes, hogy az embernek legyen saját otthona, nem?

— De igen...

— Azt szeretném, ha a patak túlsó partján építenénk. Onnan gyönyörű a kilátás, és a levegő is jobb, mint a falu felőli oldalon.

Lali ezekre még sohase gondolt, csak hűmmögött zavartan.

— De ha nem akarod, most mondd meg!

— De akarom.

— Most még megmondhatod. Nagyon gyűlölnék egy olyan emberrel élni, aki úgy gondolja, hogy én kényszerítettem bármire is.

— Nem... nem fogom azt hinni...

— Akkor gyereünk.

Lali megkereste a kisbaltát és az inge alá rejtette, mert szerszámot nem volt szabad a házból kivinni. A kertek alatt, a réten át poros, hepehupás út vezetett a patakig. A faluból kijáró és hazatérő csorda taposta ki az utat, a többszáz súlyos pata morzsolta porrá a fű nélkül megrepedezett föld rőgeit. Űgetni kezdtek. A lány kitartóan futott, egyenletesen, harmonikus mozdulatokkal, a fiú valamivel darabosabban. Le tudta volna hagyni, de szépen besorolt mögé és a port rugdalta. Szerette, hogy a forró por szinte égeti a finom bőrt a lábujjai között.

Átgázoltak a patakon és Ildi kiválasztott egy helyet. A fiú ágakat vágott és egy kettős törzsű gyertyánfának támasztva megépítette a vázat. Asztallapnyi

lapulevelekkel befedték a tetőt, a sátor aljára száraz fűvet tépdestek. Keres-tek a pataokban három szép lapos követ, a legnagyobbat asztalnak, a másik kettőt székeknek. Amikor elkészültek, végigheveredtek a fűvön. Lábukat kicsit fel kellett húzni, hogy beférjenek, a válluk összeért.

— Gyönyörű ez a mi házunk — lelkesedett Ildi. — És tulajdonképpen ké-nyelmes is. Mi nagyon boldogok leszünk, igaz? Ugye örökké fogsz szeretni?

— Örökké — nyögte ki Lali és érezte, hogy a szóra elvörösödik, nyirkosak lesznek a tenyerei. Úgy érezte, hogy a vállaiknál, ahol most összeér a bőrük, hirtelen összeformnak, összezecsontosodnak.

A falut és a nyaralótelepet csak egy kövesút választotta el, de a házak, a kertek és legfőképp lakóik élesen különböztek egymástól. Amikor az első nyaralók épültek — úgy tíz éve —, a falusiak még morogtak, mindent ellepnek ezek a pestiek, megveszik előlük a kenyeret, a húst, de később, ahogy egyre jobb áron adhatták el a lejtős, köves oldalon levő elagott gyümölcsöseiket, ahogy egyre nagyobb és nagyobb nyaralók épülésével igen szép napszámot fizettek az ügyes kezű férfiaknak, megbékéltek. Azóta épült ABC-áruház, cuk-rászda és vízmű, de barátkozni csak a gyerekek barátkoztak össze.

— Ha lenne pénzünk, először is egy nagykockás takarót vennénk. Vagy teveszört, az a legmelegebb. Elég drága, de ha egyszer szüksége van rá az embernek, akkor kell, igaz? Arról mi nem tehetünk, hogy olyan iszonyúan drága egy teveször takaró. Engem igazán nem érdekel a pénz, csak annyi legyen mindig, hogy az ember meg tudja venni, amire szüksége van, igaz?

— Hát persze.

— Ma már azért elég tisztességesen lehet keresni, főleg, ha az ember nem hülye. Akinek van egy kis gógyija, az ma már meg tud élni.

— Meg. Édesapám a vasútnál dolgozik és azt mondja, legyen vasútmérnök. Azok jól keresnek.

— Lehet... de én jobban szeretném, ha művész lennél. Azért az mégis-csak valahogy más. A vasútmérnök jó, de azért olyan... snassz. Mondjuk zongoraművész. Tanultál zongorázni?

— Nem.

— Én tanultam, de állati unalmas. Biztosan te is unná. Akkor legyél költő. Ahhoz nem kell tanulni semmit. És hozzám írsz majd szerelmes verseket.

— Azt lehet... de sohase próbáltam.

— Menni fog! Ha igazán szeretsz, menni fog. Behunyod a szemed, erősen rám gondolsz és már írod is. Én tudod mi leszek? Színésznő. Nagy színésznő! Olyan nagy, akihez odamennek a járókelők és autogramot kérnek.

— Színésznő?

— Igen. Mindenki mondja, hogy tehetséges vagyok. Az iskolában minden ünnepélyen én szoktam szavalni. Te ezt nem tudtad?

— Nem. De jobban szeretném... ha más lennél.

— Miért?

— Csak.

Ildi, izmos kis testének egy durcás rándulásával elhúzódtott a fiútól. Lali érezte, hogy vállán az a kis folt, melyet eddig Ildi bőre melegített, egyre hideg-gebb lesz, a hideg előnti, elzsibbasztja előbb az egész karját, aztán lassan a mellkasára telepszik.

— Azért, mert — mondta csaknem kiáltva —, mert a színésznőket meg-csókolják idegen férfiak!

— De csak akkor, ha benne van a szerepben. És akkor sem igazándiból... legfeljebb csak ha nagyotálból veszik fel őket, de akkor igazán muszáj, ezt neked is be kell látnod.

— Akkor se. Meg le is vetkőznek... mindenki bámulhatja őket.

— Hadd bámuljanak! Mit számít az neked, ha én csak téged szeretlek? És meg is fizetik?

A két évvel ezelőtti nyáron Lali még észre sem vette, hogy Ildi a világon van. Az összeverődött gyerekbandában csak azt a néhány lányt túrték meg, akiknek ott volt a bátyjuk. De ezen a két évvel ezelőtti nyáron történt, hogy egyszer, amikor Lalit elküldték az ABC-be, találkozott Ildi édesanyjával. Az asszony egy zöld műanyag rekesz mellett guggolt és paradicsomot válogatott. Válgig érő, búzaszőke haja keskeny, kreolbarna arcába hullt, egyszer meg is igazította. Mozdulataiban, ahogy a töppedt paradicsomok közül válogatta a még ehetőket, nem volt sem sietség, sem kapzsiság, sem olyasfajta finomkodás, mint amikor valaki eltartja a kisujját a kávéscsészétől, mégis határozott és simogatón finom mozdulatok voltak. Lali akkor tizenhárom éves volt, de ezt egészen pontosan megérezte. Egy fekete-fehér kockás nyári ruhát viselt, melyet, mielőtt leguggolt volna, a térdeire húzott, de előredőlve a ruha arasznnyira is eltávolodott a mellkasától és a kivágáson át olyan szabadnak látszottak karjánál, nyakánál valamivel fehérebb, telt, apró pihékkal bársonyos mellei, mintha ez lenne a természetes. Amikor fемelte a karját, hogy arcába bukó haját hátrasimítsa, ugyanolyan magabiztosan és szelíden mozdultak meg, mint a kezei. Lali egy lépéssel a zöld műanyag láda előtt állt, és a látvány, mely talán csak egy pillanatig tartott, vagy percekig?, valósággal megrendítette. Csak akkor rezzent fel, amikor az asszony megérezve, hogy figyelik, felpillantott. Lali hirtelen félrekapta a fejét és a pénztárig menekült. Csak kint, az áruház elől mert visszanézni, amikor a biciklire szállt, mintha csak a csomag-tartóra vetett volna vissza egy pillantást.

Azon a nyáron úgy viselkedett, mintha üldözték volna. Mielőtt egy boltba belépett, vagy egy keskeny utcának olyan szakaszára ért, ahonnan nem lehetett hirtelen elkanyarodni, előbb hosszan körülnézett, szórakozottat, közönyöset játszva, minden idegszálával a menekülés lehetőségét kutatta. Rettegett egy újabb találkozástól. Úgy érezte, ha ismét találkoznak, neki mondania kell valamit, valamit el kell mondania. Gyakran félrehúzódott a sufniába, felment a szőlőhegyre és magányában próbálta megfogalmazni, hogy mi az, amit előbb vagy utóbb, egyszer el kell mondania. Egyszer, fenn a szőlőhegyen, sírva is fakadt.

Aztán kezdődött az iskola, a nyaralók hazamentek, és elfújta a szél az egészét. De az idén ismét érezte ugyanezt. Ildi mellett fekve, összeszorított fogakkal, merev szemmel figyelte az ég, a falombok és lapulevelek szövevényén fel-felvillanó tüzúrásnyi kékjét. Ökleit is görcsösen szorította össze: attól félt, ha lazít ezen a merevségen, ugyanúgy sírva fog fakadni, mint annak idején a szőlőhegyen.

— Iszonyatos, hogy milyen kispolgár tudsz lenni! — mondta a lány, és felkényökölve a fiú arcába nézett. — Hát jó... lemondok életem nagy álmáról. Miattad.

Lali erre sem rezdült, hiába mondta ezt most Ildi, a lehetőség ugyanolyan erővel bénította tovább.

— Igaza van anyunak. Minden férfi született zsarnok. Képtelenek vagytok egy testben és lélekben szabad nővel élni. Előbb meg kell alázni, meg kell fosztani a lehetőségeitől, a minden embert egyformán megillető jogaitól, és csak akkor vagytok képesek szeretni. Hahaha! — mímelte a nevetést a lány —, milyen nagyszerű szeretni egy kiszolgáltatott, szerencsétlen, agyonnyomorított, már álmódolni is rettegnő asszonyt!

Felült és ingerülten a térdére csapott.

— El tudnám képzelni, micsoda ocsmány cirkuszt tudnál rendezni, ha kiderülne, hogy nekem más férfiakkal szemben is vannak érzelmeim! Csak úgy tudná elviselni a fene nagy férfibüszkeséged, ha kékre, zöldre verhetnél!

— Nem!

— Dehogynem! De vedd tudomásul, hogy azért, mert én nőnek szület-

tem, éppen olyan jogaim vannak az élethez, mint neked. Ha neked lehetnek mindenféle kis nőid...

— Nem igaz!

— Látod?! Látod?! Te még ráadásul hazudsz is! Én legalább az igazat mondom, de te ráadásul még szemtelenül hazudsz is!

A lány még néhányszor csontos kis térdére csapott a tenyerével, kihúzott maga alól egy száraz fűszálat és elszántan rágicsálni kezdte. Visszasandított a fiúra, és hogy az továbbra is csak mereven a semmibe bámult, fájdalmasan sóhajtott. Elrágcsálta a fűszálat, ezzel mintha megbocsátott volna, lágy, rábeszélő hangon kezdett beszélni.

— Nézd, az ember, akár férfi, akár nő, nem élheti úgy le az életét, hogy ne ismerjen meg a világból mindent. Mindent, ami a számára lehetséges. Mindent, ami szép, még azt is, amiről csak utólag derül ki, hogy nem is volt annyira szép. Mert csak egy életünk van, érted? Mi nagyon korán egymásra találtunk, és ez nagyon jó dolog, de azért kár lenne, ha ezért a jó dologért kihagynánk az életünkéből más jó dolgokat. És miért is kéne kihagynunk? Attól még ugyanolyan emberek vagyunk, sőt, még gazdagabbak, színesebbek is... érted?

— Akkor én elválok — nyögte ki Lali.

— Azt mondtad, hogy örökké fogsz szeretni! Örökké! — sivitotta a kislány. — Így bizhatok én benned?

— Igen... de ha te...

— Az igazi szerelem nem ilyen! Te nem szeretsz engem igazán! Ha igazán szeretnél, akkor bármi is történik, akkor is szeretnél! Az igazi szerelem nem ilyen... méricskélő! Csak szeretsz... mindennel... bármivel együtt. És főleg, nem kínoznál...

— Én?

— Igen! Mint most is. Mert most lelkileg kínozod, tudd meg.

Percekkel később ismét ő szólalt meg.

— Óh, az istenit! Kezdek éhes lenni.

Hogy végre olyan dologról esett szó, melyről fogalma van és teljesíteni tud, Lali felélénkült.

— Hozok valamit otthonról! Kenek zsíroskenyeret... zöldpaprikával, paradicsommal!

— Szó se lehet róla! Magunknak kell gondoskodni az enniválóról is. Van gyufád?

Lali férfias mozdulattal előhúzta a gyufát a zsebéből.

— Nagyszerű! Szedünk krumplit és megsütjük!

A patakparti fák árnyékában osontak a földekig. Lali lehasalt, bekúszott a dombocskák közé, körmével belevájt a puha, meleg rögök közé, kikotorta a gumókat és kidobálta Ildinek a fák alá. A növény megszakadt szárát visszaultette és visszapúpozta a földet. A patakvízben megmosták a krumplit, az ölükből felvitték a lombsátorhoz. A száraz fű ellobbanása után a nyirkos rőzse nehezen égett és erősen füstölt, a gyér parázsra szórták a vizes gumókat. A fák között lassan sötétedni kezdett.

A fiú úgy érezte, hogy a gyufával, a tűzrakással valamelyest visszaállította férfitekintélyét, most ezt növelve, sajnálkozva sóhajtott.

— Kár, hogy nincs egy cigarettám.

— Majd hozok neked. A Ferencnek állati jó cigijei vannak. Amerikai.

— Az ki?

— A Ferenc? Hát a vadállat. Az az egyetlen normális benne, hogy olyan illatos cigarettái vannak.

A fák közé szorult füst csípte a szemüket, de a tűz enyhe melege már jólesett.

— Na, jól van... — sóhajtott a lány —, hogy lásd, mennyire szeretlek, nem bánom, úgy fogunk élni, mint a kispolgárok.

— Nem — mondta a fiú —, nem úgy. Csak rendesen.

— Hát az az, te buta. Csak az a baj, hogy a te mamád nem nagyon szeret engem.

— Dehogynem — hazudta Lali —, tegnap is azt mondta, hogy egész helyes kislány ez az Ildi. Vacsoránál mondta.

— Lehet, hogy ezt mondta, de akkor sem szeret. Ezt az ember megérzi. Nem rovom fel neki, ne félj, a te mamád egyszerű asszony, nem is értheti, mit jelent például az, amikor én az egész iskola előtt elszavalom a „Kései sirató”-t.

— Mindig meghallgatja a rádióban, amikor verseket mondanak.

— Az más. Egészen más. Lehet, hogy meghallgatja, de a lényegét nem érti. Nem is értheti. Az én anyám, ő érti a lényegét, de ő sem szeret. Csak a maga dolgaival van elfoglalva. Az apám, az szeret, de ő sajnos egy gazember. Egyik napról a másikra hagyott ott minket, amikor még egészen kicsi voltam. Egy fillér nélkül.

Kikotortak néhány krumplit, körmükkel lekapírgatták róluk a kormot és megették. Félj még nyersegek voltak.

— Az apám az klassz pali. Te is nagyon bírnád. Kár, hogy egy gazember.

Ahogy elhamvadt a tűz, azonnal megjelentek a szünyogok és csapatostul támadtak. Fázni is kezdtek.

— El kéne hozni a pulóveromat — mondta Ildi. — Azzal nem kérünk tőlük semmit, elvégre az enyém. Menjünk innen — nyafogta később, — itt nem lehet megmaradni.

Lali megkereste a kisbaltát, előre küldte a lányt és levizelte a tűz helyét. A csordaúton mentek vissza, a por még meleg volt.

— Például télen se lehet lombsátorban lakni — mondta a lány. — És különben is az iskola. De majd nálunk fogunk lakni.

— Nálatok?

— Persze. Azt csinálók a saját szobámban, amit akarok, és ha azt akarom, hogy te is ott lakjál velem, akkor ott laksz és kész. Különben is, nekem az a szoba az apám után jár. A bíróság is nekem ítélné. A bíróság még a gyerektartást is meg fogja ítélni, ameddig kiskorúak vagyunk. Egész szépen ki fogunk jönni, meglátod. Még egy olasz útra is összespórolhatunk egy kis pénzt.

— Olaszországba?

— Miért ne? Ha az ember egy kicsit ügyes, hoz egy kis cuccot, nem is kerül olyan sokba.

— De... nekem ugye nem kell beperelni édesanyámékat...

— Na jó, neked nem. De azért szalonnát meg kolbászt, meg ilyesmiket csak fognak küldeni, nem?

— De! Azt egészen biztos! Csak...

— Ha nem akarsz velem élni, most mondd meg! Most még nem késő!

— De akarok! Csak... hogyha én nálatok...

— Nincs ebben semmi. Ne légy olyan falusi. Eldegélünk szépen egymás mellett, mindenki a maga szobájában, ha véletlenül találkozunk velük, akkor elmegyünk egymás mellett, mint az idegenek.

— Azt azért nem lehet...

— Miért ne lehetne? Mindenki így csinálja. Fussunk, mert fázom!

— Hová?

— Hát haza. Befekszem az ágyba, de nem szólok hozzájuk egy szót sem. Ezzel nem fogadtam el tőlük semmit, az ágy végeredményben az enyém, azt csinálók velem, amit akarok.

A ház előtt, a tornácon égett a lámpa. A szobaablakokon levő spaletták csikjai között kékeszöld fény derengett.

— Jaj, már megy a film! — mondta Ildi és már szaladt is volna befelé, de hirtelen ötlettel az arcát nyújtotta. — Megpusztilhatod.

Éppen hogy hozzáérhetett a lány arcához, az már futott is be a sötét fű között szinte világitó betoncsíkon. A fiú izgatottan figyelte, nem hangzik-e fel a házból veszekedés vagy sirás. De csak furcsa zörejeket hallott, nyilván a tv hangjait. Mégis, nehéz gondolatokkal indult hazafelé.

A szomszéd ház előtt egy alak kaptatott fel az úton. A feketedő szürkületben is megismerte vastag, fekete keretes szemüvegéről. A vadállat! Először arra gondolt, ha elkezd futni felfelé a hegyen, egészen biztosan nem éri utól, de úgy érezte, hogy nem teheti meg. Azok után, ami ma közte és Ildi között történtek, azok után nem teheti meg. Görcsösen markolta inge alatt a kisbaltát. Talán meg sem ismeri. Talán szó nélkül elmehetnek egymás mellett a sötétben.

De a vadállat már néhány lépéssel előbb megismerte. A fiúra meresztette makimajom szemét, és mutatóujjával, mint egy tanár, rábökött.

— Ugye te vagy az a Lali nevű fiú?

— Igen... —

Elő fogja rántani a kisbaltát és őt nem meri megütöni, az biztos. És meg fogja mondani azt is, vigyázzon, nagyon vigyázzon magára, és az Ildit se merje többé megütöni, mert...

— Veled volt Ildi?

— Igen... —

Akkor jó. — A vadállat láthatóan megkönnyebbült. — Már azt hittem... elindultam, hogy megkeressem. Ebéd után kicsit összekaptunk, már azt hittem... egyébként biztosan elmesélte, ugye?

— El.

— Na igen. — A vadállat egy piros-fehér kartondobozt szedett elő a zsebéből, szájába vett egy cigarettát. „Ezek azok a nagyon jó illatú amerikai cigaretták” gondolta Lali. A férfi, mielőtt visszatette volna a kartondobozt a zsebébe, megkérdezte: — Te dohányzol?

— Nem. — Jól esett kimondani ezt a határozott elutasítást, de azonnal meg is bánta. Milyenek lehetnek azok a nagyon illatos amerikai cigaretták? Végül is, a vadállat kínálta meg, ő csak elfogadta, ezzel nem kért senkitől semmit.

— Bölcs dolog. — Az öngyújtó gázcsikfénye egy pillanatra megvilágította a férfi arcát. A fiú még sosem látta ennyire közlő. Nem volt félelmetes, sem gyűlöletes, inkább csak fáradt és szomorú. — Örülök, hogy találkoztunk. Már régen szerettem volna neked mondani valamit... Én őszintén örülök, hogy a lányom veled barátkozik, de... arra szerettelek volna kérni... ne higgy el neki mindent. Okos és élénk fantáziájú kislány... és szereti a dolgokat dramatizálni... érted, hogy mire gondolok?

— Értem.

— Akkor jó. Azt hiszem... tudod, azt hiszem az a leghelyesebb, ha nem hiszünk el a nőknek mindent. — Torokhangon felnevetett, a fiú úgy érezte, talán illendő lenne vele nevetni, de még a kezdődő mosoly is rámerevedett az állára. Olyan verejtékcseppek préselődtek át porúsain, mint amelyek akkor lepik el az embert, ha idegen, vad kinézésű kutyaival találkozik. De nem ettől a fértől félt.

— Főleg azt nem, amit ők szeretnének, hogy higgyünk el. Akkor talán még boldogok is lehetünk. Hát szervusz.

Lali nem is köszönt, csak mormogott valamit és a balta hideg vasát erősen a melléhez szorítva futni kezdett lefelé a sötét, lejtős úton. Az út aljából visszanézett. A vadállat a kertkapuban állt, néha felparázslott a cigarettája; mintha gondolkodott volna, mielőtt belép.